

FORBIDDEN ROYALS 1

DE
ZILVEREN
KROON

JULIE JOHNSON

Julie Johnson

De zilveren kroon

Forbidden Royals-serie – deel 1

Vertaling Erika Venis

Z&K

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

Lieve lezers,

De zilveren kroon is een sprookje voor volwassenen. Misschien lees je liever sprookjes zonder gevloek, heftige koninklijke intriges of seks waar de vonken vanaf spatten. In dat geval moet je dit boek nu dichtslaan en het bij de tekenfilmversies op tv houden.

Voor al die andere verdorven geesten...

Ik hoop dat jullie genieten van de weg die Emilia aflegt van gewoon meisje naar prinses-tegen-wil-en-dank. Een groot deel van het verhaal, van de locaties tot de personages, zijn losjes gebaseerd op historische verhalen en folklore. En ook al is het misschien overbodig, toch voel ik me verplicht jullie te vertellen dat het kleine, maar welvarende koninkrijk Constantië niet echt bestaat. Dat voor het geval je er eens een kijkje wilt nemen, op zoek naar een zekere smeulend sexy lord die we allemaal zo heerlijk weerzinwekkend vinden...

Dus, waar wachten we nog op...

WACHT!

Ik vergeet iets.

Hoe beginnen dit soort verhalen ook alweer?

O ja.

Het schiet me net te binnen.

Er was eens...

AFSPEELLIJST

1. **Castle** — Halsey
2. **Royals** — Lorde
3. **Young and Beautiful** — Lana Del Rey
4. **King and Lionheart** — Of Monsters and Men
5. **Kingdom Fall** — Claire Wyndham
6. **Light Me Up** — Ingrid Michaelson
7. **Listen** — Claire Guerreso
8. **Everybody Wants to Rule the World** — Lorde
9. **Arsonist's Lullaby** — Hozier
10. **Leave the Door Wide Open** — Black English
11. **Don't You Cry For Me** — Cobi
12. **Half Light** — BANNERS
13. **Beggin For Thread** — BANKS
14. **Halo** — Ane Brun (feat. Linnea Olsson)
15. **Call It What You Want** — Taylor Swift

PROLOOG

*Ik staar naar de onbekende vrouw in de spiegel.
Haar wilde haren ongewoon keurig gekapt.
Haar sensuele mond, ongebruikelijk ernstig.
Gehuld in verdriet dat de kroonjuwelen niet kunnen maskeren.
Verstikt door een roeping die ze niet kan volbrengen.
Houdt ze het lot van een land in haar trillende handen.
Ze draagt een kroon die nooit de hare had moeten zijn.
Een gouden leugen.
Een zilveren kroon.*

Weet je wat zo grappig is aan sprookjes? Je hoort nooit hoe het afloopt met het knappe keukenmeisje *nadat* ze in een gouden koets de zonsondergang tegemoet is gereden met haar onverschrokken prins en bij hem is ingetrokken in zijn kasteel.

Beeld vervaagt naar zwart. Aftiteling.

En ze leefden nog lang en gelukkig.

Maar... is dat wel zo?

Hoe weten we zo zeker dat het keukenmeisje, zodra ze een voet over de drempel van dat onbekende kasteel heeft gezet, niet beseft dat ze een gigantische blunder heeft begaan? Waarom zou de prins geen enorme eikel blijken te zijn zodra de mist van wellust is opgetrokken in haar mooie hoofdje? Wat als het knappe keukenmeisje niet lang en gelukkig leeft, maar nog zo'n dertig jaar lang elke dag wenst dat ze haar vervloekte petemoei

nooit had ontmoet?

Ik weet wat je nu gaat zeggen.

Maar de juwelen!

De kleren!

De knappe prins op zijn mooie paard!

Alsjeblieft zeg.

Persoonlijk zou ik nog liever de rest van mijn leven vloeren schrobben dan dat ik ergens opgesloten moest zitten in een saai kasteel, omringd door duffe, rijke mensen en verkrampd moest glimlachen tijdens diners met zes lange, smakeloze gangen.

Alleen heeft niemand gevraagd wat ik wilde.

Niemand liet me een keuze toen ze me uit mijn leven wegrukten en me met mijn door koekjes gevormde reet door de kasteelpoorten sleurden, een lot tegemoet waarvan ik dacht dat ik het had weten te ontlopen.

Dat sprookjeseinde?

Ik leef het.

En ik kan je vertellen...

Het zuigt aan alle kanten.

EEN MAAND EERDER

'DE KONING IS DOOD.'

Het nieuws barst los in het land als een onverwachte zomerstorm, plotseling en hevig, een plensbui die de hele wereld verstomt. Het is een van die momenten die mensen zich zelfs een halve eeuw later nog glashelder voor de geest kunnen halen. Het ongeluk met de Challenger-spaceshuttle of de moord op John F. Kennedy, maar dan voor millennials, vereeuwigd in een geheugenflits.

Waar was jij toen je hoorde over de Lancasters?

De details zijn zo scherp dat ik me er bijna aan kan snijden als ik ze oproep in mijn herinnering. De smaak van schraal bier op mijn tong. De geur van geopende pindadoppen, verspreid over de bekraste bar. De krakende ruis uit de speakers omdat iemand de eindeloos herhaalde afspeellijst van eendagsvliegen plotseling heeft uitgeschakeld.

Owen komt iets dichterbij me zitten, ik voel de warmte van zijn brede schouders door zijn strakke, zwarte T-shirt. De stemmen om ons heen veranderen van een dof gemompel in een geschrokken geschreeuw, terwijl een zee van dronken ogen zich als één naar de televisies draait die langs de met houten panelen beklede muren van het café hangen. Ik probeer te zien waar het allemaal om gaat en met een adembenemende abruptheid blij ik ineens eerste rang te zitten voor het moment waarop mijn hele toekomst in duigen valt.

DODELIJKE BRAND IN HET PALEIS.

Het 'kan het geluid harder?' maakt al snel plaats voor gesnik en gekreun over de beelden die zich op het scherm afspelen.

Vlammen en dood.

Een sprookje dat voor onze ogen uiteenspat.

Owen vloekt binnensmonds, maar ik hoor nauwelijks wat hij zegt. Mijn hersenen produceren alleen ruis. Met trillende vingers zet ik mijn bier neer, duizelig van meer dan alleen de alcohol in mijn bloed, en ik kijk hoe de nieuwslezer waarheden uitspreekt die ik niet goed kan verwerken.

‘Het vuur is omstreeks tien uur vanavond uitgebroken in de oostvleugel van het koninklijk paleis. Volgens een interne bron is de brand waarschijnlijk ontstaan in de privévertrekken van de kroonprins.’ Shock en verdriet klinken door in haar stem, de woorden komen er hortend en stotend uit. ‘Op dit moment kunnen we bevestigen dat zowel zijne majesteit koning Leopold als koningin Abigaïl...’

Ze stopt, ze kan de woorden niet over haar lippen krijgen, zo afschuwelijk zijn ze. We wachten af in gespannen stilte. Ik heb een studentenkroeg nog nooit zo stil gehoord, zelfs niet tijdens de tentamenperiode. Niemand lacht of flirt of gooit nog dartpijltjes. Het lijkt zelfs alsof niemand nog ademt. We zitten aan het scherm gekluisterd.

De nieuwslezeres slikt kort en ademt dan zorgvuldig maar stotend uit. Ze slaat haar handen in elkaar boven haar glazen bureau, een bal van ineengeslagen knokkels en aangespannen huid.

Zeg het nou gewoon, denk ik, en ik kan de waarheid wel uit haar schudden. Dit wachten is erger dan wat je wilt gaan zeggen, wat dat dan ook is.

Maar als ze dan eindelijk doet wat ik vraag, bewijst ze meteen mijn ongelijk. Het wachten is niet erger; ik zou een eeuwigheid hebben willen wachten als ik dit nieuws had kunnen vermijden.

‘Vanavond heb ik de zware taak u op de hoogte te brengen van een onvoorstelbare tragedie. Zowel zijne majesteit koning Leopold als koningin Abigaïl zijn omgekomen in de vlammen van het koninklijk paleis.’

Een collectieve kreet doorklieft de ruimte, als een bliksemschicht in een naderende storm van ongeloof. De barkeeper laat kletterend een glas vallen. Owen vloekt weer binnensmonds. De twee meisjes links van me beginnen te huilen. Hun afschuw is zo groot, ik kan het met elke ademhaling op mijn tong proeven.

Nee. Ik krimp ineen. Dit kan niet waar zijn. Het is vast een vergissing. Zo meteen lacht de nieuwslezeres een beetje schaapachtig en biedt ze haar excuses aan omdat ze het hele land een paniekaanval heeft bezorgd met deze flauwe grap.

Alleen...

Dat doet ze niet.

‘Ondanks de dappere reddingspogingen van de brandweer, zijn ook een aantal paleismedewerkers nog niet gevonden. Er wordt aangenomen dat zij dood zijn,’ informeert de nieuwslezeres ons somber. ‘Op dit moment weten we niet wat de status is van kroonprins Henry. Wij zullen u op de hoogte brengen zodra we hebben vernomen of hij zich onder de doden bevindt.’

Er gaat weer een jammergolf door de menigte, die de lucht verbrijzelt in splinters van rouw en schok.

Niet ook Henry.

Niet onze erfgenaam.

Niet onze prins.

Dit nieuws is niet te bevatten. Niet te overzien. Het is nieuws dat we niet elegant of beheerst kunnen verwerken. We kunnen alleen verbijsterd staan terwijl om ons heen de hemel instort.

Het betraande meisje naast me, dat vijf minuten geleden nog gin cocktails achteroversloeg met een vastberadenheid waar Jay Gatsby zelf van onder de indruk zou zijn, hikt nogal luidruchtig. Ik voel me vreemd los staan van mijn lichaam en kijk toe hoe mijn hand, alsof het de hand van een ander is, een servetje van de bar pakt en het aan haar geeft. Ze neemt het met een vreugdeloze snik aan, zonder ook maar een moment weg te kijken van het televisiescherm. Om mij heen zie ik haar onthutste blik weerspiegeld in elk gezicht.

Onversneden, massaal verdriet.

Ik kijk toe hoe ze breken, als golven op scherpe rotsen, uiteenvallend in door verdriet verteerde fragmenten die in niets lijken op de rumoerige studenten die ze een paar minuten geleden nog waren. Het doet er niet toe dat ze de koning nooit de hand hebben geschud, dat ze de prins nooit van dichtbij hebben gezien, behalve misschien van veilige afstand achter een barricade terwijl zijn koets langskwam tijdens een koninklijke rijtoer. Dit nieuws is een mes dat het weefsel van ons bestaan aan stukken rijt. Zelfs de nieuwslezeres veegt haar tranen weg terwijl het grimmige nieuws bekend wordt.

‘Het is nog niet duidelijk of dit een ongeluk betreft of iets wat meer onheilspellend is,’ leest ze van haar teleprompter; haar sombere blik contrasteert schril met haar vrolijk gele blazer. ‘De autoriteiten behandelen de brand voorlopig als een terroristische aanval. Het noodprotocol is in

werking getreden. Alle overgebleven leden van het koninklijk huis zijn onder bescherming van de koninklijke wacht geplaatst en zullen daar blijven tot de omvang van de bedreiging bekend is. Dit betreft ook de jongere broer van de koning, prins Linus, de hertog van Hightower, en zijn vrouw en stiefkinderen.'

Zodra de naam van de hertog valt, vinden Owens ogen de mijne in de duisternis. In de diepten lees ik bezorgdheid, wat ik niet van hem gewend ben. Hij is een van de weinige mensen op deze planeet die weet van mijn band met de Lancasters. Die de naam weet van mijn vader, die in dikke, onbetwistbare letters op mijn geboorteakte staat.

'Emilia...'

'Niet doen.' Ik pak mijn bierglas zodat ik iets om handen heb terwijl de nieuwsuitzending verder gaat. Ik knijp er zo hard in dat het me verbaast dat het niet verbrijzelt in mijn palm.

'In dit donkerste uur...' De nieuwslezeres raakt de controle kwijt over haar stem en haar zelfbeheersing. 'Ik denk dat ik namens alle aanwezigen hier spreek, en namens alle meekijkende inwoners van Constantië die op dit moment meekijken, als ik zeg dat onze gedachten en gebeden bij ieder lid van de familie Lancaster zijn, terwijl we proberen door dit immense verlies te laveren... en we uitzoeken wat dit precies gaat betekenen voor het leiderschap van onze natie...'

'Alle Jezus,' mompelt Owen terwijl de televisie overschakelt naar meer beelden van de vlammenzee. Zijn stem klinkt miljoenen kilometers ver weg, net als de rest van de wereld. Hier, op dit moment, terwijl ik aan alle kanten omringd ben door mensen, voel ik me nog eenzamer dan ik al was toen ik nog een klein meisje was en mijn moeder me eindelijk de waarheid vertelde over mijn biologische vader. Over de man die bijna van haar was geweest. Over de lotsbeschikking die bijna de mijne was.

Hij moest niets van ons hebben, Emilia.

Hij moest niets van jou hebben.

Mijn hoofd tolt en ik val tegen mijn beste vriend aan. Hij vangt me meteen op; zijn brede handen omsluiten mijn ontblote biceps met een geruststellende kracht. Het is warm in deze drukkende menigte, maar ik heb het ineens ijskoud in mijn zwarte, korte topje en strakke rokje. Elk stukje blote huid is bedekt met kippenvel.

'Ems?' Hij fronst bezorgd. Een lok krullerig blond haar valt in zijn ongerust kijkende bruine ogen. 'Gaat het?'

Het lukt me te knikken. Althans, dat geloof ik.

Op het scherm brengt de nieuwslezeres haar hand naar haar oor zodat ze naar een onhoorbaar bericht kan luisteren. ‘We schakelen over naar Gerald Simms, de perssecretaris van het paleis, voor een officiële update.’

Het televisiebeeld splitst in twee delen. De man die rechts in beeld verschijnt, heeft het zuurste gezicht dat ik ooit heb gezien, alsof hij net met zijn neus boven een pak bedorven melk heeft gehangen. Zijn dunner wordende haar en uitdijende taille worden niet geholpen door het onflatteuze krijtstreppak dat hij heeft uitgekozen voor deze gelegenheid.

‘Welkom mijnheer Simms,’ zegt de nieuwslezeres. ‘Dank u dat u de tijd wilt nemen om ons vanavond bij te praten.’

‘Ja, ja.’ De dubbele kin van de man zwiept heen en weer als de lellen van een kalkoen. ‘Graag gedaan.’

‘Mijnheer Simms, kunt u iets meer vertellen over wat dit catastrofale verlies kan betekenen voor de kroon? Weet u al iets meer over hoe het vuur is begonnen? Was dit een geplande aanval?’

‘Ik kan niets zeggen over details aangaande het onderzoek. Ik kan alleen onthullen dat de koninklijke wacht actief elke mogelijke aanwijzing nagaat,’ zegt Simms, met een borst die opzwellt als een heliumballon. Hij is zo vol van opgeblazen eigendunk dat je hem zou kunnen laten knappen met een speld.

‘En kroonprins Henry?’

‘Op dit moment kan ik niets zeggen over de situatie van prins Henry. Ik heb echter wel vernomen dat de jongere broer van koning Leopold, Linus, de hertog van Hightower, veilig is gearriveerd op een andere locatie.’

‘Dat is geruststellend nieuws. De hertog is na de kroonprins de volgende in de lijn van de troonopvolging. Is dat correct, mijnheer de perssecretaris?’

‘Jazeker.’

‘Dus... als prins Henry... als de prins...’ Ze maakt haar zin niet af. Een golf van ongemak gaat door de menigte om me heen door de onuitgesproken, achterliggende betekenis van haar woorden.

Sterft.

Als de prins sterft.

Simms’ mond trekt samen als een tas met koordsluiting, met alle emoties vlak onder het oppervlak. ‘Wees gerust. Constantië zal niet zonder vorst zijn. De hertog staat klaar om zijn rol als koning-regent op zich te nemen in het geval dat de kroonprins om enige reden zijn taak niet kan vervullen.’

De nieuwslezeres knikt, bleker dan ooit. ‘Misschien dat ik me vergis, secretaris Simms, maar de hertog heeft geen eigen kinderen...’

‘De hertog heeft twee stiefkinderen uit zijn huwelijk met Octavia Thorne,’ antwoordt hij. ‘Maar u hebt gelijk. Hij heeft geen eigen, wettige kinderen.’

Wettig.

Mijn bloed bevriest van het woord. Mijn handen klampen strakker om het glas. Owen voelt mijn ongemak en schuift dichters naar me toe. Ik kan de golven van ongerustheid die hij uitstraalt zowat voelen.

‘Hypothetisch gezien zou dat een probleem kunnen worden als het gaat om de troonopvolging, nietwaar, mijnheer de secretaris?’

‘Hmmm.’ Gerald Simms knippert met zijn kraalooogjes. ‘Op momenten zoals deze worden we er helaas aan herinnerd waarom het door de eeuwen heen altijd zo belangrijk is geweest dat er voldoende erfgenamen waren.’ Hij schudt zijn hoofd en de extra lappen vlees onder zijn kin zwabberen heen en weer. ‘Als de hertog geen erfgenaam kan produceren, zou Constantië zich voor het eerst in haar geschiedenis in een situatie bevinden waarin er geen troonopvolger is.’

Ik kijk weg van de schermen, mijn kaak is gespannen. Ik kan het niet meer aanhoren.

‘Het is godbetert ongelofelijk,’ moppert Owen. Zijn knappe gezicht frons boos. ‘De kroon is amper koud en ze zijn al bezig met eventualiteiten. Het zijn net aasgieren.’

Ik frons mijn wenkbrauwen zo hoog dat ze bijna onder mijn haarlijn verdwijnen. ‘En dat van de jongen die dit voorjaar nog meeliep in protestmarsen tegen de monarchie. Ik wist niet dat het je iets kon schelen wie de kroon draagt.’

Zijn blik schiet mijn kant op en blijft er een tijdje hangen. Er spreekt iets onontcijferbaars uit zijn ogen. Iets waardoor mijn hart onaangenaam sneller gaat kloppen wanneer hij iets dichters naar me toe buigt en zijn stem zakt naar een hard, boos gefluister.

‘Het kan me iets schelen wat er gebeurt als die kroon overgaat op het hoofd van de jongere broer van de koning, de hertog van High-Eikeligheid. Fucknogantoe, het kan me schelen wat dat misschien...’ Hij bijt op zijn onderlip en maakt zijn zin niet af, maar het is van zijn gezicht te lezen.

Wat dat misschien voor jou betekent, Emilia.

Ik kijk snel weg, vurig wensend dat ik de plotselinge angst die me overspoelt kan laten verdwijnen. Wensend dat ik de strengen van mijn DNA

net zo makkelijk kon veranderen als mijn haarkleur. Een hoop onmogelijke dingen wensend.

De nasale stem van de perssecretaris klinkt door in mijn hoofd als een doodsklok.

Als de hertog geen erfgenaam kan produceren, zou Constantië zich voor het eerst in haar geschiedenis in een situatie bevinden waarin er geen troonopvolger is.

Wat zou er gebeuren als ze de waarheid wisten?

Dat Linus *wel* een erfgenaam heeft geproduceerd.

Hij wilde alleen niets van haar weten.

‘Het spijt me, Ems.’ Owens stem brengt me met een schok terug in de werkelijkheid. Als we elkaar aankijken, slikt hij snel, zijn adamsappel beweegt op en neer. ‘Ik wilde niet tegen je uitvallen.’

Met een zwak glimlachje bots ik met mijn schouder tegen de zijne en laat hem zo weten dat het niet erg is. Er is wel meer nodig dan een paar barse woorden voordat ik boos word op Owen. We zijn al met elkaar bevriend sinds we op de peuterspeelzaal naast elkaar werden gezet. We woonden in dezelfde straat, dus hij was ook nog eens mijn buurjongetje. Het is moeilijk voor te stellen dat hij iets zou kunnen doen waardoor die band wordt verbroken. Hij is de constante factor in mijn leven, wat er verder ook verandert.

De pratende hoofden op de televisie kletsen nog wat verder en wisselen afgrijselijke woorden uit zoals *afstamming* en *lijn van opvolging*, maar ik sluit me ervoor af, gevangen in mijn eigen gedachten. Mijn ogen dwalen afwezig over de afbeeldingen die op het scherm verschijnen: een koninklijke stamboom, met dikke, zwarte kruizen door de namen van koning Leopold en koningin Abigaïl. Hun portretjes lijken me aan te kijken vanaf het scherm, spookachtig en plechtig.

In een ander leven zouden ze familie zijn geweest.

Mijn oom en tante.

Nu zijn ze alleen een herinnering.

Ik staar verlamd naar de lege tak van de familiestamboom onder Linus, de tak waar mijn naam zou moeten staan, en slik de bitterheid weg die als gal opkomt in mijn keel. De nieuwslezeres zoomt in op zijn gezicht, op de woorden HERTOG VAN HIGHTOWER, die onder zijn hoofd staan. Terwijl mijn ogen over zijn verweerde trekken glijden, krimp ik onwillekeurig ineen bij de opvallende gelijkenis.

Hetzelfde donkere, dikke haar.

Dezelfde eindeloze, groene ogen.

Dezelfde koppige trek van zijn mond met volle lippen.

‘Wie is dat?’ fluistert een van de huilende meisjes in de menigte tegen haar vriendin, terwijl ze met glanzende, rode ogen naar het scherm staart.

‘Heb je soms niet geluisterd? Dat is de jongere broer van de koning, Linus. De hertog van Hightower,’ fluistert haar vriendin terug. ‘Als de prins doodgaat, wordt hij koning.’

‘Maar is hij niet... iets van zeventig?’ vraagt haar vriendin.

‘Drieënzeventig. Vorige maand geworden,’ mompel ik zonder erbij na te denken.

Ze kijken me allebei een beetje vreemd aan. Ik kijk weg voordat ze zich kunnen afvragen waarom ik zoiets onbenulligs weet. De deskundige op het scherm ratelt ondertussen door over allemaal dingen die ik niet wil horen.

‘Binnen enkele minuten kunnen we een update geven over de situatie van kroonprins Henry...’

Ik zit roerloos, kan bijna niet ademhalen, en bid in stilte een gebedje naar wie er ook wil luisteren voor de neef die ik nooit heb ontmoet.

Blijf leven, Henry.

Je moet blijven leven.

Je moet koning worden.

Er valt weer een stemmige stilte in Hennessy’s, de onopvallende kroeg om de hoek van de campus, waar we altijd naartoe gaan als ik geen colleges heb en Owen niet hoeft te werken. Op vrijdagavond is het hier meestal een grote losbandige bende, maar nu is het doodstil, en zelfs de meest dronken klanten lijken hun adem in te houden.

Owen legt zijn hand op mijn heup, zwaar en warm, en trekt me naar zich toe. Het is een intiem gebaar, iets waar ik normaal gesproken mijn wenkbrauwen over zou optrekken. Maar dit is geen normale situatie, integendeel. Ik kan me niet te lang afvragen waarom mijn beste vriend ineens de onuitgesproken grens overschrijdt die er eigenlijk altijd al tussen ons is geweest, want de nieuwslezeres is terug. Haar stem snijdt door de ether met nieuw, gruwelijk nieuws.

‘Hoewel we nog wachten op officiële bevestiging, krijgen we berichten binnen dat kroonprins Henry in leven is, maar buiten bewustzijn. Hij is in kritieke toestand opgenomen op de intensive care, waar hij wordt behandeld voor derdegraadsbrandwonden en ernstige verwondingen aan het hoofd.

Het is niet bekend of hij de ochtend zal halen.’

Het is zo stil in de bar dat ik het ritmische *drup-drup-drup* kan horen van een lekkend kraantje achter de bar. Elke vallende druppel weerklinkt in de stilstaande lucht als een gewerschot. De nieuwslezeres haalt diep adem en trekt haar geelgeblazerde schouders recht. Ze kijkt strak in de camera, zonder haar bruine ogen neer te slaan en brengt een bericht dat de komende honderd jaar onafgebroken opnieuw zal worden afgespeeld, bewaard in musea en nationale archieven tot de wereld tot stof verval.

‘Volgens onze bron in het paleis... is zojuist Linus Lancaster, de hertog van Hightower, officieel ingezworen als koning-regent. In afwachting van het herstel van prins Henry zal hij nu de regering waarnemen.’ Haar stem sterft weg terwijl ze het officiële motto van Constantië uitspreekt, zo zachtjes dat het wel een gebed lijkt. ‘Non sibi sed patriae.’

Niet voor zichzelf maar voor het vaderland.

‘God zegene koning Linus,’ zegt de nieuwslezeres grimmig. ‘Moge hij lang heersen.’

‘Moge hij lang heersen,’ herhalen de cafébezoekers om me heen met sombere, angstige stemmen richting het scherm, terwijl ze naar de afbeelding van hun nieuwe vorst staren. Een man met dik, donker haar en kille, groene ogen. Een man die ik al mijn hele leven probeer te ontlopen.

Zijne majesteit.

Koning Linus.

Mijn vader.